C:\Users\Plazma\Desktop\310\Harry_Potter_a_Snapeova_nejhorsi_nocni_mura.PDB

PDB Name: Harry_Potter_a_Snapeova_nejhors
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 21.9.2006
Modification Date: 21.9.2006
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Harry Potter
a

Snapeova nejhorší noční můra

Prohlášení autora: Odvolejte právníky, jediné co mi patří je zápletka a jména dětí :)

Kapitola 1. - Zařazování

(15. srpen, 1999, Doupě)

"Řekněte sýr!" řekla Molly Weasleyová.
"Sýr!" zazněly hlasy její dcery a šesti snach.
Záblesk světla. Vyfoceno.
"Nedokážu tomu uvěřit," popotáhla procítěně hlava rodiny Weasleyových. "Všechny moje holčičky jsou těhotné najednou." Její manžel jí vzal okolo ramen a těsně jí k sobě přivinul. S širokým úsměvem zvedl skleničku. "Na nové členy rodiny Weaslyů!" připil. "Nechť plán pro ovládnutí světa Weasleyi započne!" vykřikl Fred. Všichni přítomní si se smíchem připili. Večírek teprve začal.

(1. září, 2011, Doupě)

Arthur Weasley se převalil a natáhl ruku ke své dřímající ženě. Nahmatal jen prázdnou postel. Arthur byl zvyklý, že Molly vstávala před ním-bývala první vzhůru v domě po celá desetiletí. Ale teď bylo ještě opravdu brzy, dokonce i pro Molly. Vklouzl do županu a pantoflí, lehce zasténal, jak se ozvala jeho kolena. Tiše vyšel z ložnice a sešel schody. Doupě už bylo tiché roky. Všechny děti uzavřely manželství a odstěhovaly se krátce po skončení poslední Temné války. Dokonce i teď, o léta později, se Arthurovi zdálo ticho poněkud ponuré. Ani pravidelné ječení starého ghúla nedokázalo navodit dojem domu plného dětí, domu plného života. Od úpatí schodiště mohl Arthur vidět siluetu své ženy, sedící u kuchyňského stolu. Soudě podle hromádky papírových kapesníků na stole plakala. Zase. Dívala se na zarámovanou fotku, rodině Weasleyů více než dobře známou. S úsměvem přešel kolem stolu a přisedl si k ní, stále ještě silné paže ovinul kolem jejích chvějících se ramen.
"Molly. Pojď zpátky do postele. Je moc brzo, abys byla vzhůru-dokonce i když je prvního Září."
Popotáhla, "Promiň, Arthure. Prostě mi chybějí. Ráda bych se ujistila, že všichni dorazí na stanici včas."
Se slabým uchichtnutím objal Arthur svou ženu a políbil jí na temeno. Aniž by se odtáhl, sklonil hlavu, aby se podíval na fotku-přestože jí dávno dobře znal. V rámečku byla jediná rozená Weasleyová, jeho malá Virginie. Zářivě se usmívala, jednu ze svých drobných rukou položenou přes šestiměsíční bříško, druhou mávala svému milujícímu otci. Po její pravici stála Ronova žena Hermiona, jednu paži okolo Ginny, druhou okolo Angeliny, Fredovy manželky. Vzhledem k tomu že byly v té chvíli obě těhotné teprve dva měsíce, nevypadaly moc jinak. Jen se na sebe dívaly a radostně se smály. Katie Bellová stála po druhém Ginnině boku a jemně si masírovala velké břicho. Později bude první, kdo dá Molly a Arthurovi vnouče, tedy přesněji, vnoučata. Vzala si George krátce po narození jejich dvojčat. Klidná Penelopa pokojně stála s tichým půvabem a elegancí. Postupně se podívala na všechny ostatní dívky na obrázku, načež se usmála zpátky na Arthura. Alison a Charlie se poznali během jeho práce v Rumunsku. Teď seděla úplně vpředu, sotva projevujíc známky svého těhoteství. Neustále se chichotala, s mozolnatou rukou před ústy, ale v očích měla stejné uličnické jiskřičky, jaké Arthur vídal každý den u svých dvojčat. Zcela vzadu stála nezemsky krásná Fleur, která si vzala Billa pouhé hodiny poté, co Harry porazil Voldemorta. Tehdy byla těhotná pět měsíců. Dokonce i na fotce působily její jemné pohyby dohromady s jejím polo-vílím půvabem skoro hypnoticky. Bylo to Hermionino a Angelinino prohlášení, že obě čekají, díky čemu slavná fotografie vznikla. Znamenalo to, že všechny jejich dcery (oba, Arthur i Molly, je tak brali), byly těhotné ve stejné době. Arthurovo uchechtnutí se změnilo v tichý smích, když si vzpomněl na oslavu, kterou tenkrát uspořádali.

(15. srpna, 1999, Doupě)

"Já budu táta." řekl Ron, stále ještě mrkající překvapením. Jeho strnulý výraz byl pro dvojčata zdrojem mnoha vtipů a bujarého veselí. "Táta. Já."
Harry se zasmál a přistrčil do nevzpírajících se Ronových rukou máslový ležák.
"Jen pomysli. V Bradavicích zase budou Potter a Weasley najednou v jednom ročníku."
Po obličeji Albuse Brumbála přeběhl znepokojený výraz, jakoby si uvědomil něco, co mu zatím unikalo. "Zdá se, že to bude přinejmenším šest Weasleyů a Potter v jednou ročníku."
George si přisedl na gauč k prastarému čaroději. "To je fakt. No, řekl bych, že máme famfrpálový tým pro příštích šest let.
"Áááááno," řekl Brumbál znepokojeně, očividně se soustředil na něco jiného. Arthur se bezvýsledně snažil přemluvit Freda, aby slezl ze stolu, na kterém předváděl jakýsi improvizovaný tanec na oslavu svého nastávajícího otcovství. Fleur, Katie a Hermiona se všechny smály tomu představení. Ginnyiny hluboké hnědé oči sledovaly jejího manžela. Ponořila ruce do jeho stále nezvládnutelných, nemožných vlasů a probírala se jemnými pramínky. Otočil se k ní a upřel své smaragdové oči do jejích. Vyměnili si zvláštní úsmev naprosté spokojenosti uprostřed vířícího chaosu okolo.

(1. září, 2011, Doupě)

"Pojď, Molly, pojď zpátky do postel," řekl Arthur a jemně zvedl svou ženu ze židle.
"Chybí mi, Arthure. Všichni mi příšerně chybí."
"Naposled jsi je viděla-" zkontroloval hodinky, které dostal od Harryho k loňským Vánocům, "-před sedmi hodinami. Pamatuješ?"
"Samozřejmě že se pamatuji. Jenom těm holkám závidím všechem ten zmatek v jejich životech." Molly znovu popotáhla a sáhla po dalším kapesníku. "Všichni vyrostli tak rychle. Proč jen nemohli zůstat ještě chvilku malí."
"Molly. Pojď-" zarazil se, něco ho napadlo. Podívala se na něj. "Pojď kam?"
Se zazubením připomínajícím dvojčata se se k ní sklonil a lehce jí políbil na čelo. "Pojď do postele a ještě se trochu vyspi. Pak si vezmu na dnešek volno a můžeme zajet do Londýna a říct jim sbohem. Ještě jednou."
Mollyiny oči se rozzářily radostí. "Vzala jsem si toho nejlepšího muže na celém světě," řekla a políbila ho.

(1. září, 2011, nástupiště 9 & 3/4)

Harry prošel zídkou na nástupiště devět a tři čtvrtě. V rukou držel svoje miminko Margaret, její zářivě rudé vlasy už teď divoké jako Medusini hadi. O pár sekund později ho následovala Ginny ženoucí zbytek jejich rodiny.
"Babi!" vykřikl jejich nejstarší syn a vběhl Molly do náruče. Harry se při tom pohledu smutně usmál.
"Co se děje, Harry?" zeptal se jeho tchán.
"Dlužím Hermioně spoustu peněz," řekl. "Vsadila se se mnou, že se Molly dnes nedokáže udržet mimo King Cross."
"Říkala jsem ti, že jsou to vyhozené peníze." ozvala se Ginny zpoza něho. Harry se na svou ženu zamilovaně usmál, načež se rozhlédl po nástupišti.
"Pamatuji se, když jsem tu byl poprvé. Moc se to tu nezměnilo."
Ginny přikývla a také se rozhlédla. Nablýskaná šarlatová lokomotiva se stále třpytila, vozy vypadaly stejně pohodlně jako vždycky. Jenom jediná věc se změnila.
"Bývalo tolik vozů, když jsme my byli studenti?" zeptala se. Harry potřásl hlavou.
"Tohle jsou první projevy populační exploze (pozn. překl.: je to ostuda, ale tady jsem zcela selhala. Nepřeložitelná slovní hříčka početné generace dětí, narozených krátce po Voldyho pádu. Nedivte se, že jí Ginny neshledala zrovna vtipnou :)). Bradavice mají rekordní nástup-nejvíce za posledních šedesát let. Skoro stovka nových studentů."
Ginny vypadala lehce dotčeně. "Budeš schopný jich tolik zvládnout?"
Harry přikývl. "Za poslední desetiletí mám docela pěknou hromadu zkušeností. Myslím, že je zvládnu."
Ginny zaznamenala záblesk v jeho očích. "Co prosím?" zeptala se přísně.
Podíval se na ní trochu vystrašeně. "Jak tohle děláš?"
"Teta Ginny tě zná moc dobře, strýčku Harry." ozvalo se zezadu. Potterovi se otočili k právě příchozím-rodině Percyho a Penelopy. Šéf Oddělení pro mezinárodní spolupráci se usmál na svou dceru.
"To máš pravdu, sleduje ho už dlouho." Ginny se začervenala, ještě stále se trochu styděla za svou minulost.
"Kšá, ty malá otravo," řekla laskavě. "Utíkej chvilku obtěžovat babičku."
Percyho dcera se s výkřikem vrhla k Molly a připojila se k všeobecnému objímání.
"Rád tě vidím, Perci. Jak se vede?" zeptal se Harry a potřásl si s Percym rukou.
"Ne zrovna špatně. Přestože jsme tu minulý týden měli šokující ukázku naprosto dětinského chování belgického ministra kouzel k francouzskému. Hrozilo, že se nám věci vymknou z ruky, než jsem zakročil."
"Unudil jsi je ke kapitulaci, Percy?"
Harry a Percy se otočili k nově příchozímu. "Bille!" řekli najednou.
Znovu, po více než deseti letech, bylo nástupiště Devět a tři čtvrtě proměněno v neoficiální sraz Weasleyů. Děti divoce pobíhaly všude okolo, všechny kromě hrstky s ohnivě rudými vlasy, a děsily ostatní rodiny.
"Molly prostě nedokázala nepřijít se na ně na všechny podívat," říkal Arthur jednomu z ostatních rodičů.
"Představte si, posíláme dvanáct našich vnoučat do Baradavic najednou."
Mudlovský rodič, se kterým Arthur mluvil, mu věnoval lehce vyděšený pohled, než se pokusil omluvit.

"Myslím, že bys ho měl nechat, tati," řekl Bill. Dlouhé vlasy už mu začínaly na spáncích šedivět.
"Jo, myslím že se cítil poněkud dotčený myšlenkou poslání svého jediného dítěte do vzdálené školy s tuctem nekontrolovatelných dětí z jediné rodiny," ozvalo se zpoza nich.
"Georgi!" zvolal Bill.
Dvojče zdvihlo oči v sloup. "Fred, Bille."
"Promiň. Vypadáš dobře."
"Dík," řekl Fred a otočil se, aby předvedl svoje nové šaty. "Acromantulí hedvábí, vlákno z dračích šupin a Yettiho vlna pro zahřátí." Usmál se na svého otce. "Obchodu se daří, George a já otvíráme příští týden náš stopadesátý pátý obchod."
"Ještě pořád soupeříte s Taškářem?"
Fred znovu obrátil oči v sloup. "Prosím tě. Jsi úplně mimo. Převzali jsme vedení Taškáře minulý rok. Vlastníme teď i všechny jeho obchody."
"Jak jste to dokázali?"
Fred se zakřenil. "Naše veleváženáá švagrová, paní Hermiona Granger-Weasleyová, byla loni vedoucí našeho právního oddělení. Ve vyjednávání je děsivá."
Bill a jeho tec mu věnovali dva identické úsměvy. "My víme."

(1. září, 2011, Velká síň, Bradavice)

"To víš, vzhledem k tomu, že jsi držel svou rodinu pod Fideliovým kouzlem, nikdo tu neví, že tvoje děti letos nastupují do Bradavic." řekl Brumbál Harrymu, zatímco čekali, až Hagrid přivede prvňáčky do Velké síně.
Harry přikývl, ale několik dalších učitelů zaslechlo ředitelovu poznámku také.
"Gratuluju, Harry. Neuvědomil jsem si, že už je to tak dlouho, co se narodilo vaše první," řekl profesor Kratiknot. "Jak budeš zvládat učit své vlastní děti?"
Harry se na maličkého profesora Formulí vřele usmál. "Abych řekl pravdu, už jsem začal. Jsou zhruba tak v polovině třetího ročníku, co se Obrany týče. Chtěl jsem se ujistit, že na tom budou líp, až se náš domov prozradí i těm ´horším´ osobám."
Ostatní učitelé zachmuřeně přikývli. Brána velké síně se rozletěla a profesorka McGonagallová uvedla tu největší skupinu prvňáčků, jakou kdy Harry viděl. Z téhle vzdálenosti bylo nemožné rozpoznat jednotlivé studenty, ale jasně viděl několik rudovlasých. McGonagallová přinesla tradiční trojnožku a Moudrý klobouk, a všichni v síni se ztišili, aby slyšeli jeho píseň.
***
"Potter, James."
Harry sledoval svého nejstaršího syna, jak vystoupil a usedl na stoličku. Na konci učitelského stolu profesor Snape vyprskl víno, jak zaslechl ohlášené jméno. Opatrně se otřel ubrouskem, jeho výraz pak varoval kohokoliv, kdo by se opovážil byť se jen pousmát.
Profesorka Prýtová se naklonila dopředu a zašeptala: "Vypadá zrovínka jako jeden hubený špunt, co jsme nedávno učili." Harry se usmál a přikývl. Jeho syn byl dokonalý obraz svého otcev jedenácti letech. Profesorka McGonagallová položila Jamesovi na hlavu Moudrý klobouk a Harry zadržel dech.
***
´Hm, copak to tu máme? Potter a Weasleyová. Nanejvýš zajímavé. Hromada odvahy, plus paličatosti za tři. No, tak kampak tě mám dát?´
"Patřím do Nebelvíru," odpověděl beze slov James.
´Jistě. Nikdy jsi o tom ani na minutu nezapochyboval?´
"Ani nápad. Nikdy."
Moudrý klobouk zněl skoro pobaveně. ´Skutečně. Nu, proti tomuhle nic nezmohu, raději to bude NEBELVÍR!´
***
"NEBELVÍR!"
Nebelvírský stůl propukl v jásot. James si klidně sundal Klobouk a vrátil ho profesorce McGonagallové, načež si sedl ke stolu.
"Potter, Remus."
Harryho druhý syn šel dopředu, mnohem nervóznější než James. Profesor Snape vrhl na Harryho nasupený pohled a znovu věnoval pozornost zařazování.
"Dvojčata?" zeptala se profesorka Prýtová. Harry s úsměvem zavrtěl hlavou.
Klobouk byl položen na Remusovu hlavu.
***
´Dobře, dobře. Další. Tvůj bratr má pořádnou dávku paličatosti, na rozdíl od tebe.´
"Já vím," pomyslel si Remus nervózně.
´Nemáš špatnou hlavu, a tvoje laskavá povaha by se dobře vyjímala v Mrzimoru. Ale tvoje ambicióznější stránka by tam dělala potíže. Možná pro tebe bude lepší Zmijozel.´
Remus pro sebe odfrkl.
´Ne, asi ne. Umístit tě bude stejně těžké jako tvého jmenovce.´
"Strýčka Remuse bylo těžké umístit?"
´Ó ano. Nakonec jsem ho dal tam, kde by ho podpořili, kdyby jeho tajemství vyšlo na povrch. Ano, myslím, že pro tebe

bude nejlepší NEBELVÍR!´
***
"NEBELVÍR!"
Nebelvírský stůl znovu vybuchl. Remus se s úlevou přidal ke svému bratrovi.
"Jak by mohli nebýt dvojčata?" zeptala se profesorka Prýtová Harryho. "Vypadají naprosto stej-"
"Potter, Sirius."
"Trojčata?" zalapala po dechu profesorka. Harry přikývl a usmál se na svého nejmladšího syna.
Profesor Snape se tvářil, jako by spolkl něco kyselého. Dokonce i ti, kteří neseděli zrovna dvakrát blízko, mohli vidět, jak jeho rty nehlučně vyslovují znechucené: "Tři Potterové!"
Ještě jednou byl Moudrý klobouk položen na Potterovic hlavu.
***
´Ale ne, další? No, tvůj otec vás zjevně pojmenoval dobře. Nepochybně máš rošťáckou povahu svého jmenovce."
"Děkuji mnohokrát," zazubil se Sirius.
´Ano, nepochybuji, že se u tebe těší největší úctě. Jeho smrt byla pro tvého otce ohromná rána. Každopádně, jste si tak podobní, že prostě nemůžeš skončit jinde než v NEBELVÍRu!´
***
"NEBELVÍR!"
Potřetí v řadě to byl nebelvírský stůl, odkud se zvedl mohutný potlesk. Harry s úlevou vydechl.
"Jak proboha Ginny zvládla odnosit tyhle tři uličníky?" optala se profesorka Sinistrová.
"Hej!" protestoval Harry. Přes potlesk ho skoro nebylo slyšet. "Proč myslíte že by měli být uličníci?"
"Možná podle toho, jak jsi je pojmenoval," navrhl Brumbál, aniž by se na Harryho podíval.
Na to Harry nedokázal odpovědět.
Zařazování pokračovalo. Od stolů, kde studenti čekali na včeři, se ozývalo čím dál častěji hladové škrundání žaludků.
Konečně se profesorka McGonagallová dostala k prvnímu studentovi s ohnivými vlasy.
"Weasley, Alexander."
Harry se naklonil k profesorce Prýtové. "Fredův nejmladší."
Několik sekund trvalo, než si zbytek profesorů uvědomil význam slova "nejmladší".
***
´Ach! Z jakéhosi důvadu jsem čekal, že nebude trvat dlouho, než na téhle škole znovu uvidíme Weasleyho.´
"Co James, Sirius a Remus?"
´Věř mi, jsou to Potterové až do morku kostí, bez ohledu na to, kdo je jejich matka. Ty, na druhou stranu, máš mnohem víc rozumu než tvůj otec.´
"Víc rozumu než táta?" pomyslel Alex nevěřícně.
´Ó ano. Tvůj otec a jeho bratr se tenkrát prohodili, když jsem je zařazoval. Věděl jsem, že by měli průšvih, tak jsem je nechal pohromadě.´
Alex shledal tohle odhalení fascinující.
´Tím jsem si naprosto jistý. No, tady není na výběr. Bez nejmenších pochyb patříš do NEBELVÍRu!´
***
"NEBELVÍR!"
Nebelvírksý stůl se znovu hlasitě roztleskal.
Harry se podíval na hlavy jednotlivých kolejí. Tváře profesorky Prýtové i profesorů Kratiknota a Snapea vyjadřovaly obměny na téma úleva. "Obrňte se," řekl Harry.
Všichni se na něj zvědavě obrátili.
"Weasley, Arthur."
"Fredův nejstarší," oznámil Harry.
Tři kolejní vedoucí náhle znovu vypadali velice nervózně.
***
´Ano, věděl jsem, že budeš další.´
"Na to nebylo třeba zrovna moc přemýšlení."
´Hm, Weasley, který má místo temperamentu vtip. Neobvyklé.´
"Hm, polorozpadlý kousek galanterie, který dává charakterová doporučení. Neobvyklé."
´O, ty máš odvahu, chlapče. Jediné místo pro tebe. NEBELVÍR!´
***
"NEBELVÍR!"
I uprostřed potlesku byla u profesorského stolu patrná jistá nervozita. Mladý Arthur Weasley si sedl k poslednímu volnému místu u nebelvírského stolu. Profesor Brumbál se podíval dolů na plný stůl, potom na ostatní koleje, kde bylo ještě u každého několik volných míst. Pak pohlédl na zbývající hlouček prvňáčků. Chvilku počítal ty rudovlasé.
Brumbál s povzdechem mávl hůlkou a nebelvírský stůl se protáhl. Slabě to zašumělo a několik skřítků prostřelo. Jakmile o pár sekund později splnili svůj úkol, se slabým zapraskáním zmizeli.
Po tomto malém přerušení Zařazování pokračovalo.
"Weasleyová, Brianna."
Hubená, vyčouhlá dívka s dlouhými měděnými vlasy vyšla kupředu. Tvářila se klidně, ale odhodlaně.
"Ronova a Hermionina dcera." odpověděl Harry na nevyřčenou otázku. "A, učit tuhle se docela těším," usmál se profesor Kratiknot.

***
´Má drahá, ty jsi výsledek nejpozoruhodnějšího spojení. Tvou matku bylo nanejvýš obtížné umístit, avšak pro tvého otce tu byl jediný myslitelný domov.´
"Nezajímá mě, kam mě umístíš. Jsem si jistá, že tam budu patřit, ať to bude kdekoliv."
´Ano, to je pravda. Velice neobvyklé. Havraspár nebo Nebelvír? Nu, asi bych tě měl dát k těm pěti nařádům, kvůli vyvážení. NEBELVÍR!´
***
"NEBELVÍR!"
Z výrazu profesorky McGonagallové bylo jasné, že tuhle konkrétní Weasleyovou ve své koleji ráda uvítá.
Harry nadšeně tleskal. Ron a Hermiona budou štěstím bez sebe. "Weasley, Charles."
Nejvyšší prvák od Hagridových dob vykročil, aby si sednul. Už v pouhých jedenácti byl dobrých šest stop vysoký (pozn. překl.-asi 180cm)
"Billův syn." informoval Harry ostatní učitele. Snape udělal nenávistný obličej.
Charles vypadal skoro komicky, jak seděl na malé stoličce, kolena skoro ve výšce brady.
***
´Co je tohle? Další Weasley? Dobrá, nemůžu říct, že by mě to nějak zvlášť překvapovalo.´
"Mohl bych prosím za svými příbuznými?"
´Možná, bez pochyby máš vrozenou vznešenost pro tuhle kolej. Ale díky tvé jemné povaze a rozhodnosti by jsi se stejně dobře hodil do Mrzimoru.´
"Přesto bych moc rád byl se svými příbuznými, pane."
´Bohové. Jeden Zdvořilý. No, asi bych tě měl dát k nim-kdybys jen dokázal ochránit ostatní před jejich neplechami. NEBELVÍR!´
***
"NEBELVÍR!"
Tohle prohlášení provázelo slabé hihňání. Další rudovlasý si sednul ke zlatému a nachovému stolu.
"Weasley, Christopher." Profesorce McGonagallové se nepatrně třásl hlas.
Profesor Kratiknot se naklonil přes stůl k Harrymu. "Jediné-kolik Weasleyů letos nastupuje?"
Harry se jen uličnicky usmál. "Tohle je Georgův nejstarší."
Těch několik úsměvů u učitelského stolu zmizelo, když byl Moudrý klobouk znovu nasazen.
***
´Další. Ale copak je tohle? Palčivé ambice, o ano. Něco tak výrazného už jsem dlouho neviděl. Také touha prosadit se. Stejně tak skutečně jedinečná mysl, dobrý bože. Kampak tě dám?"
"Ne do Zmijozelu. Kamkoliv, jen ne tam," pomyslel si Chris odhodlaně.
´Jsi si jistý? Tvůj strýček byl také, a dopadl dobře. Zástupkyně ředitele z tohodle radost mít nebude, ale NEBELVÍR!´
***
"NEBELVÍR!"
Tentokrát byly známky pobavení hlasitější. Obličej profesroky McGonagallové nápadně zbledl.
Harry shlédl na Snape a všiml si, že učitel lektvarů vypadá skoro nemocně. "Řekl bych, že pomyšlení na zvládání všech těch Weasleyů je poněkud skličující," zašeptal.
Učitelé, kteří ho zaslechli, přikývli v naprostém souhlasu.
"Weasleyová, Heidi."
Smích se ještě zhlasitil, jak další rudovláska vykročila ke stoličce a sedla si.
"Percyho dcera," řekl Harry. "Skutečně dcera svého otce."
Představa dalšího Percyho Weasleyho v Bradavicích vyvolala u učitelů smíšené reakce.
***
´Co se to pro Krista děje? Byl svět zabrán Weasleyi a mně to zapomněli říct?´
Heidi si pro sebe něco rozmrzele zabručela.
´Ach ano. Skutečně máš v sobě svého otce. NEBELVÍR!´
***
"NEBELVÍR!"
Velkou síní se rozběhl šepot. Bylo očividné, že téma dne jsou Weasleyovi a jejich ovládnutí Nebelvíru.
Profesorce McGonagallové se lehce třásly ruce, když četla další jméno.
"Weasleyová, Isabella."
Otevřený smích vyvolaný dalším Weasleym rychle utichl, jak Fleuřina dcera graciézne doplula k židli. Rovné, rudozlaté vlasy se slabě nadnášely s každým jejím pohybem. Otočila se a elegantně se usadila.
"Billova dcera," přispěl Harry, ale nikdo ho neposlouchal.
Isabellino vílí kouzlo nepochybně fungovalo bezchybně. Jediné, co od ní odvádělo pozornost, bylo křupání kloubů jejího bratra-dvojčete.
***
´Je to spiknutí. Jsem si tím jistý.´
"Prosím o prominutí?"
´To nic. Chybí ti neblaze proslulý Weasleyovský temperament, takže tě raději umístím tam, kde tvůj bratr a bratránci budou moci odvrátit jakoukoliv nechtěnou pozornost. NEBELVÍR!´
***

"NEBELVÍR!"
Sten, který hromadně vydaly ostatní tři stoly, byl naplněn zoufalstvím. Profesorka McGonagallová viditelně polkla. Pak si odkašlala. Harry vrhl postranní pohled na Snapea. Ten muž vypadal téměř poražen. Profesorce McGonagallové se téměř zlomil hlas, když pokračovala.
"Weasley, William."
Jediné slovo schopné popsat zvuk, nesoucí se od studentů, bylo... hihňání. Jako jeden se učitelé otočili k Harrymu. Pokrčil rameny. "Charlieho chlapec."
Snape skryl obličej v dlaních. "Další. Ne další," mumlal.
***
´To si snad dělají legraci!´
"Cože?"
´Na co mě tu potřebují? Každý Weasley jde rovnou do NEBELVÍRu!´
***
"NEBELVÍR!"
Přes Velkou síň se přehnalo pobavené mumlání a množství studentů se rozesmálo. Dokonce i nebelvírští se přidali a hlasitě tleskali na uvítanou Charlieho synovi.
Konečně se Síň ztišila-každý chtěl slyšet jméno dalšího studenta.
Profesorka McGonagallová se odmlčela, nikoliv pro dramatický efekt, ale aby se sama uklidnila.
"Weasley, Zachary."
Znovu se zvedl smích. Tentokrát se žádný z učitelů nepodíval na Harryho, když řekl: "Georgovo druhé dvojče."
***
´Králíci. Jste normální králící.´
"Pardon?"
´NEBELVÍR!´
***
"NEBELVÍR!"
Nebelvírký stůl přivítal posledního Weasleyho dupotem a jásáním.
Zvedl se pokřik "Máme je všechny, máme je všechny!" Harry tiše tleskal, jediný z učitelů, který sledoval dění. Všichni ostatní si zakryli oči rukama.
Profesor Snape se třásl. "Devět. Je jich devět. A tři Potterové. Tohle nemůžu zvládnout."
Harry zaznamenal, že ta slova vyjadřovala pocity všech učitelů. Jediný Brumbál se pro sebe usmíval.
"Kvůli čemu se tváříš tak vesele, Albusi?" zeptal se učitel formulí.
"Ale, Fillie. Kvůli ničemu, snad jen s výjimkou faktu, že letos neučím jedinou třídu."

Kapitola 2. Bradavický Expres

Harry tiše pozoroval své tři syny, honící se po nástupišti. Jednu paži měl okolo pasu své ženy, na druhé držel svou nejmladší dceru Margaret. Ginny držela za ruku jejich druhou dceru. Malá Lily Potterová vypadala, jako by se jí ulevilo, že její starší bratři na deset měsíců odjedou. Přestože tomu tak teď asi bylo, Harry jí znal dost dobře, aby věděl, že jakmile odjedou, budou jí chybět.
Už jenom tři roky, než Lily také zamíří do Bradavic. Harry si sám pro sebe povzdechl, zatímco do něj Percy vemlouval díru vysvětlováním, jak rozsoudil francouzského a belgického ministra. Všechny jeho děti vyrůstaly, a sebevětší kouzla to nemůžou zastavit.
Náhle Harry ztuhl, když si všiml ulíznutých blond vlasů staršího studenta, který vrazil do Remuse. Tohle bude zajímavé, pomyslel si.
***
"Z cesty, trhane!" vykřikl Damien Malfoy, prefektský odznak nápadně umístěný na klopě. Jak se řítil kolem, porazil nově jmenovaný prefekt menšího chlapce, až ten upadl na zem.
Remus těžce dopadl. Vyčítavě se podíval na prefekta a v duchu se divil, co udělal špatně. Malfoy se zastavil a otočil se k němu čelem. "Co je? Pročpak na mě zíráš?" zeptal se zmijozelský prefekt, z hlasu mu odkapával med.
"Strčil jsi do mě," odpověděl Remus, stále příliš ohromený, než aby zvládl duchaplnou odpověď.
Malfoyovi se zablýsklo v očích škodolibou radostí. "Chceš snad obvinit prefekta, že tě záměrně shodil?" zeptal se.
Než mohl Remus odpovědět, hlas za ním odpověděl místo něj: "Řekl bych, že by bylo zbytečné očekávat od zmijozela, že si bude pamatovat, co udělal před pouhými několika sekundami."
Damien se otočil na patě, aby čelil neznámému mluvčímu, jenom aby zjistil, že tam nikdo není.
Remus poznal suchý hlas svého bratrance Arthura. Ten očividně nějak dokázal sebrat strýčku Fredovi jeho neviditelný plášť.
Remusovu pozornost upoutal tichý zvuk kroků napravo od něj. Tiché zasvištění látky a náhle byl Remus pod pláštěm se svým bratránkem. Arthur si přitiskl prst na rty a zašklebil se jako blázen.
Malfoy, neschopný vypátrat posměváčka, se chtěl vrátit k nadávání své poslední oběti. "Nikdo si nebude dělat blázny z Malfoye...," začal, dokud si neuvědomil, že už nemá koho zastrašovat.
Okolo zmijozelského prefekta se ozval smích, jak se otáčel dokola, aby našel svůj první cíl. Damien zrudl vzteky a vletěl do vlaku.

Arthur tiše pomohl Remusovi na nohy, oba stále bezpečně schovaní pod drahocenným pláštěm.
"Pojď," zašeptal Arthur. "Musíme najít bezpečné místo, kde bysme to mohli sundat, aniž by si nás táta všiml."
"Nedokážu uvěřit, že jsi ukradl neviditelný plášť strýčka Freda!" vyhrkl potichu Remus.
"Půjčil. Půjčil jsem si ho."
"Plánoval jsi ho vrátit?"
"Při vhodné příležitosti."
"A to jako kdy?"
Arthur odfrkl. "Samosebou až si našetřím dost galeonů na vlastní." Dvojce si pomalu hledala tlačenicí cestu na konec nástupiště. Remus si všiml vysoké, štíhlé postavy přímo před nimi. Tiše zasténal a zavřel oči.
"Co je?" zeptal se Arthur.
"Taťka. Stojí před námi."
"No a? Nemůže nás vidět."
"Arte, kdy naposled kdokoliv, a tím myslím kdokoliv, dokázal cokoliv skrýt před mým tátou?"
Arthur se zamyšleně zamračil. "Nevzpomínám si. Vím, že se ho táta a strejda George pořád snaží nachytat, ale vždycky se to obrátí proti nim."
Remus přikývl. "Za celý svůj život jsem neviděl,že by někomu na něco skočil. Vždycky jako by viděl skrz jakoukoliv past, vtípek nebo vylomeninu, kterou se snažíš utajit."
"A co tvá máma? Teta Hermiona mi řekla, že mu pořád krade ponožky. Celá rodina si myslí, že je to legrační. Podle všeho to nedokáže zastavit."
Remus potřásl hlavou. "Obrátil to proti ní. Prostě je krade zpátky. Máma na to nedokáže přijít, protože ani neodejde z místnosti. Ty ponožky se prostě objeví zpátky v jeho skříncе. Je z toho celá paf."
"Každopádně, my se ho nesnažíme nachytat. Prostě se snažíme proklouznout kolem pod tímhle pláštěm. Chtěl bych ho s sebou v Bradavicích."
"Doufám že máš pravdu."
Pomalu se propracovávali na okraj davu.
"Věděla jsi, že před pár lety byly neviditelné pláště zařazeny na seznam zakázaných předmětů?" zeptal se Harry své ženy.
Remus a Arthur vylekaně ztuhli.
Ginny se zamračila. "Ano, ale proč proboha to vytahuješ?"
Harry pokrčil rameny. "Jenom jsem uvažoval, jaký by byl adekvátní trest pro studenta, který jeden má."
Arthur a Remus se podívali jeden na druhého, v očích děs. Ginny se na okamžik zamračila ještě víc, pak se její oči rozjasnily pochopením.
"A co tě napadlo?" zeptala se nevinně.
"Možná přibližně hodinové kázání od jistého nudného strýčka onoho studenta," řekl a zamyšleně si poklepal na bradu. Pak se otočil a podíval se přímo na Remuse.
***
Remus zaznamenal pohled svého otce a zavřel oči na znamení porážky. "Průšvih," řekl.
Arthur se na něj podíval, naprosto šokovaný. "Ale jak?"
Harry se natáhl dopředu a stáhl jim plášť. Zvedl obočí a čekal.
"Um. Ahoj... ehm... tati."
"Jo... ehm... ahoj strýčku Harry."
"My jsme... zrovna jsme...um..."
Harry tiše stál a trpělivě čekal.
"Remus upadl a... ehm... já...um..."
"Jo, my... ehm..."
Harryho smaragdové oči těkaly od jednoho k druhému. Naučeným pohybem složil plášť a přehodil si ho přes ruku. Natáhl se a poopravil Remusovi kravatu. Ještě okamžik podržel jejich pohled, načež se s lehce zlomyslným úsměvem odporoučel a vydal se směrem k dalšímu rodiči. Remus i Arthur oba zhluboka vydechli. Oba dva, očividně celí skleslí, se cítili jako by práve unikli jisté smrti.
***
Neuplynulo ani deset minut cesty a Remus byl nucen odvyprávět, co se stalo na nástupišti. Všech dvanáct se mačkalo v jednom kupé, aby si poslechli celý příběh.
"Ten prefekt Malfoy je ostuda," zavrčela Heidi. "Nechápu na co učitelé mysleli, když ho vybírali."
Brianna přikývla. "Je to ostuda, ale je jen na hlavě dané koleje, koho vybere za prefekta."
"Není hlava Zmijozelu profesor Snape?" zeptal se Charlie.
"Přesně," odpověděl James a podíval se na svého obřího bratrance. Charlie musel stát-kdyby si sedl on, ostatní by si o sedačce mohli tak akorát nechat zdát.
"Ale řekl bych, že letos udělal očividně chybu."
Brianna si šokovaně zakryla ústa. "Profesoři nedělají chyby!" zalapala po dechu.
Isabella obrátila své dokonalé oči v sloup. "Prosím, Bri. Odpusť si to."
Brianna spustila ruku a zahihňala se. "Promiň, Bello, nemohla jsem odolat."
"Jo, fajn, ale ve vlaku nejsou žádní učitelé, nepotřebuješ..."
"Ale ano, jsou," přerušil jí Zachary. "Ještě ve stanici jsem viděl nastupovat profesorku McGonagallovou."
Zbylých jedenáct pomalu trávilo tuhle informaci.

"Víte," začal Sirius, "toho Malfoye opravdu nemám rád."
James přikývl a po obličeji se mu rozlil široký úsměv. "Myslím, že bychom ho radši měli zbavit jeho prefektství. Pochybuju, že by k nám byl fér, vzhledem k rodinné historii."
Isabella vypadala šokovaně. "Jak to chcete udělat?" zeptala se. James a Sirius se šklebili jako jeden muž. Remus je sledoval trochu nervózně, ale taky se usmíval.
"No, Bello," odpověděl James. "Malfoyovi končí jejich prefektská schůze zhruba za hodinu. Sirie, ty najdeš primusku. Remie, ty seženeš..."
***
Minerva McGonagallová vzhlédla k otvírajícím se dveřím svého kupé. Na okamžik jí napadlo, že profesor obrany proti černé magii se dokázal proměnit zpátky v dítě.
"Promiňte, paní profesorko. Mohl bych se vás na něco zeptat?"
Zástupkyně ředitele zaklapla svojí knihu. "Samozřejmě, dítě. Nemyslím, že bych se musela ptát, kdo jsou vaši rodiče."
Chlapec se usmál a přikývl. Natáhl ruku. "Remus Potter, madam."
Profesorka se pousmála nad jeho formálností a potřásla drobnou dlaní. "Minerva McGonagallová. Ale ve škole mi budete muset říkat profesorka McGonagallová."
Remus přikývl. "Děkuji, madam."
"Posaďte se, prosím, pane Pottere."
Remus znovu poděkoval a sedl si naproti ní. "Co pro vás můžu udělat?" zeptala se.
Remus se zamračil. "Moji strýčkové mi vyprávěli o svém zařazování. Většinu věcí jim nevěřím, a pochybuji, že bych musel zápasit s trollem, ale přemýšlel jsem, co opravdu musíme udělat, abychom byli zařazeni?"
Profesorka zvedla oči nad jistou ošklivou vzpomínkou, ale nepřestala se usmívat. "Strýčkové Fred a George, řekla bych?"
Remus kývl. "Obyčejně je neposlouchám, ale vrtalo mi to hlavou, protože maminka mi vyprávěla, že táta a strýček Ron zachránili v prvním ročníku před trollem tetu Hermionu."
Profesorčin úsměv zmizel. "To opravdu udělali. Bylo to velice statečné, ale velice hloupé. Pamatuji se, že jsem jim pak udělila nějaké body za ´neuvěřitelné štěstí´."
Remus se tomu usmál a hladce pokračoval v započaté činnosti-vytahování rodinné historie z profesorky McGonagallové.
***
"Hele! Koukněte! To je synáček Skákavé fretky!"
Damien Malfoy se otočil dokola, aristokratické rysy zkroucené do úšklebku. Za rohem zahlédl chomáč rozcuchaných tmavých vlasů. Se zavrčením se zmijozelec vrhl za původcem té urážky.
Malfoy vběhl za roh, jen aby sebou praštil přes vyčarované lano. V tu chvíli se několik sousedících kupé otevřelo a Damien Malfoy ze sebe zas jednou dělal blbce před zraky tuctů očí.
Postavil se, oklepal, zvedl nos a vykročil chodbou. Slova, která si pro sebe mumlal, nejsou publikovatelná.
Postupně nakoukl do všech kupé, okolo kterých procházel. V jednom zahlédl schovávat se toho mizerného fracka a vřítil se dovnitř.
"Myslel jsi, že mi utečeš, co?" řekl výhružně a natáhl se po něm. "Utéct ti, Malfoyi?" vmísil se do toho čísi hlas. "Co tím myslíš?" Damien se otočil čelem k Felicity McDougalové, primusce a havraspárské prefektce.
"Tenhle mrňavý prevít mě urazil a utekl. Vzhledem k tomu, že ještě nepatří k žádné koleji, chystal jsem se, ehm, promluvit si s ním."
Felicity tázavě zvedla obočí. "Kdy tě urazil, Damiene?"
"Sotva před dvěma minutami, na chodbě."
Primuska zúžila oči. "Poslední půl hodiny si se mnou povídal tady v kupé, Malfoyi. Myslím, že nejlépe bude, když se ředitel dozví, jak zneužíváš své prefektské výsady."
"Pitomost," odfrkl Damien. "Zrovna sem vběhl."
Felicity vstala a sjela menšího prefekta pohledem. "Jistě že ne! Chceš mě snad obvinit z lhaní?" zavřískla.
Po tomhle výbuchu se začalo okolo dveří shlukovat několik dalších studentů, divících se tomu zmatku. Svorně zalapali po dechu nad tím, že snad Malfoy naznačuje, že je primuska lhářka. Damien byl příliš vyvedený z míry, než aby si všiml, že většina nově příchozích je zrzavá.
"Vím, že vaše rodiny spolu nevycházejí dobře, ale vážně, vylévat si vztek na prvňáčkovi, který ještě ani nedorazil do Bradavic, je prostě neodpustitelné. Školní trest, pane Malfoyi, a strhávám Zmijozelu za vaše chování dvacet bodů."
Damien se roztřásl vzteky a zazíral na Felicity-snažil se zlomit jí svým nejlepším výhružným pohledem.
Felicity mu to jednoduše vracela. Nikdo z přítomných nemohl tušit, že doma chová několik zlatých rybek a nacvičuje si na nich upřený pohled. Damienovi se začaly oči zalévat slzami. Zvenku se ozvalo výsměšné: "Nebreč, Malfoyi."
S frustrovaným zavrčením odtrhl zmijozelský prefekt oči od Felicity a otočil se čelem k mluvčímu. Ovšem nebyl schopný najít v hloučku neznámý hlas, a tak se jím protlačil a málem vyběhl z kupé.
Celou cestu do vlastního ho provázely posměšky a hihňání.
***
Felicity se podívala dolů na Siriuse. "Je mi opravdu líto, jak se choval. Vím, že se vaši otcové navzájem hrozně nenáviděli, moje teta s nimi chodila do stejného ročníku."
Sirius přikývl a pokusil se o statečný výraz. "Děkuju. Um, děkuju, že jsi se mě zastala."
Felicity se usmála. "Není zač, od toho tu my prefekti jsme."
Sirius jí oplatil úsměv a vyskočil na svoje sedadlo. "Takže, co ti tvá teta povídala o taťkovi a Malfoyově otci?"

***
James sledoval, jak Malfoy celý fialový opouští kupé, kde seděl jeho bratr. Otočil se k Zachovi a Williamovi. "V pořádku, Zachu, ty běž zkontrolovat Remieho, já to zkusím ještě jednou."
Zachary se zašklebil jako blázen. "Do toho, Jimmy. Pojď, Bille," řekl svému rudovlasému bratranci. "Běž pohlídat toho blbečka, než se James nachystá."
William přikývl. "Vezmu ještě na pomoc Chrise."
***
Damien Malfoy si sám pro sebe nadával. Ten malý bastard nějak přesvědčil primusku, aby kvůli němu lhala. No dobře, jakmile vystrčí hlavu z kupé, bude toho litovat.
Stará paní s vozíkem zvolna zamířila k jeho kupé. Malfoy zavrčel nad její pomalostí. Postavil se a natáhl se ke své peněžence, už mu hlasitě kručelo v žaludku.
***
"Dobrý den, madam. Předtím jsem vás prošvihl. Mohu si od vás něco koupit teď?" zeptal se sladce James.
Stará paní se na něj usmála. "Jistě, drahoušku. Copak by sis přál?" Zatímco si James vybíral pár sladkostí, které zaručeně zadělají oblečení, stará čarodějka pokračovala.
"Jsi pozoruhodně podobný jednomu chlapci, kterého si pamatuji. Nejsi náhodou Potter?"
James přikývl. "Harry Potter je můj otec. Řekl mi, že mám k vám být velice zdvořilý."
"O, to je od něj sladké, že si na mě vzpomněl. Pojď, vem si co budeš chtít, já to neřeknu."
James se usmál od ucha k uchu. "Mockrát děkuju, madam. Opravdu to velice oceňuji."
***
Damien se zrovna propracoval svou první paštičkou, když vzhlédl a uviděl uculující se obličej toho mizerného prvňáka. S výkřikem rozrazil dveře.
Co ho zarazilo byl fakt, že prvňák nezačal vyděšeně utíkat. Jiskřivé zelené oči naopak prozrazovaly pobavení, když se najednou na předku Malfoyova hábitu rozprsklo několik odporných skvrn od jídla. O sekundu později už s hlasitým řevem pronásledoval zmijozelský prefekt mladšího studenta po chodbách vlaku.
***
James se ohlédl právě aby viděl, jak se na něj blonďatý chlapec vrhl, ovšem efekt poněkud zkazil fakt, že prefekt se musel okamžitě zarazit, aby nevrazil nosem do dveří. Během vteřiny je Malfoy zase rozrazil a dal tím Jamesovi právě dost času na to, aby po něm vrhl poslední nachystaný balík jídla.
Červená řepa vykonala své dílo zkázy, stejně jako dýňová šťáva a borůvkový džem. Malfoyovi světlé vlasy přímo odporně neladily s kakofonií barev na jeho čerstvě zadělané košili.
S drzým úšklebkem se James hnal chodbou, rozzuřeného prefekta těsně za patami.
***
Remus věděl, že je jeho bratr v nebezpečí; cítil to v kostech. Trojčata vždycky poznala, když bylo jedno z nich v nebezpečí. Dokonce dokázala vycítit, kdo z nich potřeboval právě pomoct.
Cítil, že se James blíží, věděl, že už je jen pár kroků od nich. Vzhlédl na profesorku přeměňování.
"Prosím, odpusťte, že vás přerušuji, ale vždycky jsem se vás chtěl na něco zeptat."
Profesorka kývla.
"Mohl bych vidět vaší zvířecí podobu?"
"Kdo ti řekl, že jsem zvěromág?"
Remus se kousl do spodního rtu a sklopil pohled ke svým rukám. "Já... já jsem o nich četl, když jsem byl malý. Vždycky jsem si přál nějakého potkat."
Profesorka se znovu usmála a náhle na jejím místě seděla šedá mourovatá kočka.
Pak se dveře málem vylomily z pantů.
"Tady už tě nikdo nezachrání, ty mrňavej parchante," řekl Malfoy, v obličeji vztek. Vrhnul se na Remuse, popadl ho za klopy a zvedl ho ze sedačky. Sevřel jednu ruku v pěst a zrovna se ho chystal praštit, když mu najednou někdo bolestivě sevřel zápěstí.
Malfoy se otočil a zjistil, že se dívá přímo do rozzlobených očí profesorky přeměňování. Zalapal po dechu a upustil svou oběť na podlahu.
"P-p-p-paní P-profesorko! C-co tu děláte?"
"Ujišťuji se, že jde všechno hladce, pane Malfoyi. Možná byste mi mohl vysvětlit, proč tu fyzicky napadáte studenta?"
"On... ehm... zašpinil mi hábit."
Profesorčiny rty byly tenké a rovné jako pravítko. Švihla hůlkou a fleky zmizely. "Jste čaroděj, pane Malfoyi. Něco tak prostého jako skvrna na košili by pro vás neměl být důvod někoho zraňovat. A čekat s reakcí tak dlouho je prostě neomluvitelné."
"Čekat? Ale profesorko! Teď jsem ho sem dohnal!"
"Prosím o prominutí? Chcete říct, že sem ten chlapec zrovna vešel?" Malfoy přikývl. "Zrovna jsem ho sem pronásledoval. Nemohla jste to vidět."
Profesorčiny oči zajiskřily vztekem. "Možná jste přehlédl přítomnost šedé kočky na protějším sedadle, pane Malfoyi."
Damien Malfoy těžce polkl.
"Za vaše bezdůvodná obvinění a zneužívání prefektských výsad, týde-, ne, měsíční školní trest. Budu vás každý večer v sedm hodin očekávat ve svém kabinetě. Za lhaní profesorce strhávám Zmijozelu padesát bodů. Za napadení studenta..." natáhla se a strhla mu z klopy prefektský odznak.
"Hezký den, pane Malfoyi. Profesor Snape už vás nahradí jiným studentem z pátého ročníku."

Malfoy vrhl na Remuse vražedný pohled a otočil se k východu.
"Ještě jedna věc, pane Malfoyi."
Nenávistný pohled se změnil ve vyděšený.
"Už vás nechci vidět mluvit s panem Potterem. Je to jasné?"
"Ano, profesorko," prskl a byl pryč.
***
Devět Weasleů a tři Potterové se sesedli na konci nebelvírského stolu ve Velké síni. Profesorka McGonagallová zrovna položila před profesora Snapea něco, co podezřele připomínalo prefektský odznak.
"Zajímalo by mě, jak zareaguje?" zamumlal Chris Weasley.
Všichni sledovali, jak profesor lektvarů upřel ocelový pohled na Damiena Malfoye. Bývalý prefekt měl oči sklopené na svůj talíř a snažil se ignorovat ředitele své koleje.
Příběh o Malfoyově ztrátě prefektství už se rozšířil po celém nebelvírském stole a po celé Síni se ozývalo hihňání.
Malfoy se podíval na zlatý a nachový stůl, především pak na tři Pottery, kteří se na něj vesele usmívali. Jako jeden zvedli své poháry v tichém přípitku.
"Dobrá," řekl James a otočil se zpátky k ostatním. "Potterové a Weaslyové jsou zpátky. Všichni ve stejné koleji, a zvládli jsme tomu blbci sebrat jeho ´ozdůbku´".
"Na Bradavice," připil Sirius. "Ať jsou dějištěm mnoha dalších nebelvírských úspěchů."
"Na Bradavice," zopakoval zbytek stolu, a všichni se zhluboka napili. Nikdo z nich si nevšiml profesora obrany, který se usmál a připil až do dna.

kapitola 3. - První hodina lektvarů, překlad Sírwen
Profesorka McGonagallová tiše a soustředěně zírala na šachovnici před sebou. Figurky nedávno očarovala tak, aby stály absolutně tiše a klidně. Profesor Obrany se zvedl z pohodlného křesla, ve kterém odpočíval, a vytáhl se na špičky. S hlubokým zavrčením si protáhl i ruce a přešel místnost, aby se podíval na započatý boj, načež nabídl mimořádně nevítaný návrh.

"Proč si prostě nekoupíš mudlovské šachy?" zeptal se jí Harry.
Její ledový pohled, známý po celé zemi svou schopností donutit studenta k pláči, neměl na Harryho žádný účinek. Čelil mu až příliš často.
"Pokud nemáte nic přínosného, co byste řekl, Pottere, neříkejte nic," řekla ostře.
Harry pokrčil rameny, lhostejný k jejímu tónu. "Velmi správně, Minervo."
McGonagallová si povzdychla. "Omlouvám se, Harry. Jenom myslím, že pan Weasley chystá nepříjemné překvapení, a zaboha na něj nemůžu přijít."
Harry kývl, podíval se na šachovnici před profesorkou přeměňování a v hlubokém zamyšlení si pomalu přejel špičkou prstu přes rty. S tím, že hrál proti Ronovi tolikrát v životě, a prohrál všechny ty hry kromě jediné, byl Harry lepší než průměrný hráč.
I tak, po několikaminutovém průzkumu hrací plochy, neměl ani ponětí, co Ron plánoval. S pohledem stále upřeným na seskupené figurky potřásl Harry hlavou.
"Jak dlouho už tahle partie trvá?" zeptal se.
"Tři měsíce, dvanáct dní," řekla McGonagallová nepřítomně, stále zabraná do studia šachovnice.
Harry zvedl obočí. "Ještě stále mu posíláš tahy po sově?"
McGonagallová přikývla. "Tahle hra je rozhodující. Momentálně je to jedna-jedna."
Harry znal schopnosti obou hráčů, takže se prostě musel zeptat. "Kolik her skončilo remízou, než jeden z vás vyhrál?"
McGonagallová k němu vzhlédla a zamyšleně se zamračila. "Sedmnáct, řekla bych."
"Tak proč je tahle rozhodující?"
"Protože Hermiona rozhodla, že tohle bude poslední partie, kterou odehrajeme. Po sovách nebo jinak. Očividně věnuje Ron příliš času a pozornosti našim hrám, namísto aby věnoval čas a pozornost, ehm, jí," řekla McGonagallová. "Podle jejího názoru, v každém případě," pokračovala s šibalským úsměvem.
Harry se ještě tiše pochichtával, když v tom jeho pozornost přitáhla příšerná rána.
Černě oděný profesor lektvarů praštil dveřmi sborovny tak silně, až figurky na šachovnici nadskočily. Očividně byl příliš rozzuřený, než aby byl schopen jediného slova, obličej fialový vzteky, vražedný pohled upřený přímo na Harryho. V koutku úst měl sliny.
Harry se zářivě usmál a zeptal se: "Tak co, jaká byla vaše první hodina s nebelvírskými a zmijozelskými prvňáčky?"
"Vy... vy... vy..." vrčel Snape, Třesoucí prst přímo pod Harryho nosem.
"Takže ne zas tak skvělá?" zeptal se Harry vesele.
Snape se zhluboka nadechl a zvládl zasyčet: "Dalo by se říct."
McGonagallová zvedla obočí. "No tak, Severusi, co se stalo?"
Snape zavrčel a dal se do vyprávění.
***
Podzemní učebna byla plná jako nikdy předtím. Dokonce i po Voldemortově prvním pádu bylo přibližně méně než tucet nových studentů na každou kolej. Letos jich bylo celkem zhruba sto, tudíž se počítalo, že každá kolej získá zhruba dva tucty přírůstků.

Nebelvír zabral více než třetinu, především díky těm zatraceným Weasleyům.
Teď se do třídy nacpalo více než šedesát žáků. I když seděli v lavicích po třech, zbývalo několik bez židle.
Snape rázoval učebnou a sesílal velmi potřebná zvětšovací kouzla. Jakmile bylo místo pro všechny nové žáky, okamžitě kolem sebe ovinul svůj plášť a věnoval jim řeč, kterou si nechával pro první hodinu. Navrženou, aby vyvolávala strach a respekt, který vyžadoval.
Jenomže teď, v najednou tak prostorné místnosti, byl celý efekt pryč. Jeho hluboký, hedvábný hlas nedosáhl až dozadu, a nebelvírští se pro cebe uculovali.
"-Dokážu vás naučit, jak připravit věhlas, stáčet-" říkal právě, když učinil zneklidňující objev.
Ti tři Potterové a devět Weasleyů bezhlesně odříkávali jeho proslov, slovo po slově.
"slávu, a dokonce uložit... do zabroušených flakónů..." pokračoval, měníc tempo i tón.
Nefungovalo to, devět zrzavých a tři zelenoocí studenti ho všichni napodobili, a stále imitovali jeho proslov.
"-smrt," dokončil Snape.
´smrt´, skončili Potterové a Weasleyové.
Snape zavrčel a zrovna se chystal spustit sžíravou tirádu ohledně jejich mentálních schopností a původu, když v tom se v zadní části třídy přihlásila zmijozelská studenkta.
"Co je?" vyštěkl na ní.
"Uhm, pane profesore, tady vzadu jsme vás neslyšeli. Mohl byste prosím zopakovat, co jste říkal?"
Příšerný tucet se rozzářil, zjevně dostal další šanci vysmívat se mu.
***
"Příšerný tucet?" zvolal Harry, úsměv od ucha k uchu. "Máte vůbec ponětí jak je potěší, že jim vyučující vymyslel společnou přezdívku už druhý den školy?"
Snape zavrčel. "Jsou nachlup stejně hrozní jako ti dva, se kterými jste se paktoval vy, Pottere. Tuším že vám říkali ´Strašná trojka´."
"Pouze vy, Severusi, jestli se dobře pamatuji," ozvala se McGonagallová upjatě.
Harry opět jen lhostejně pokrčil rameny. "Doopravdy jsme se spřátelili až po Dušičkách."
"Ano, vzpomínám si," zasyčel Snape. "Tehdy jste se vy tři rozhodli, že nemusíte poslouchat nařízení, jejichž jediným cílem je vaše bezpečnost."
Harry naklonil hlavu ke straně a trochu posměšně se usmál. "Nepamatuji se, že bych zrovna vás viděl jít po trollovi, Severusi. Nevystřelil jste tehdy náhodou k třetímu patru?"
Hluboké zavrčení, které vyšlo ze Snapeova hrdla, by člověk čekal spíše u Remuse Lupina, pokud možno o úplňku.
"Víte, co jsem dělal, Pottere!" vyštěkl.
Harry nenuceně přikývl. "To je fakt. Mimochodem výborná práce, chránil jste Kámen mudrců tak skvěle, že přes překážky dokázali projít tři prvňáci."
Snapeovi málem vylezly oči z důlků. Dříve než mohl odpovědět, dveře sborovny se otevřely a vešel Brumbál. "Á, Severusi," řekl ředitel, "jací byli tví prvňáčci?"
Harry a profesorka McGonagallová okamžitě nasadili kamenné obličeje. Snape se otočil na patě k řediteli. "Šest mých zmijozelských je v nemocničním křídle, Albusi," vyplivl.
"Vážně? Co se proboha stalo?"
***
Umaštěný profesor lektvarů kráčel okolo zvětšené učebny, vrčel a zíral na malé nebelvířany. Obvykle by klaustrofobní rozměry učebny ještě zvýšily tichou, zasmušilou hrozbu, přímo odkapávající z bývalého Smrtijeda.
Teď Snape jen působil jako nespolečenský protiva.
Jeden z těch zatracených Potterů a dva Weasleyové seděli spolu. Snape zalétl pohledem k pergamenu, který držel; jediné užitečné věci, která se kdy Harrymu Potterovi podařila (podle jeho názoru). Pergamen byl očividně založen na starém Pobertově plánku a kouzlem zaznamenával, kdo seděl ve které lavici dané učebny. Aha, ´Sirius´ Potter. Skvěle, pomyslel si. S ním seděli v kamenné lavici v rohu třídy děti Billa Weasleyho, Isabella a Charles. Snape přehlédl celou třídu a v obličeji se mu pomalu usadil vypočítavý výraz.
"Pane Siriusi Pottere," vyštěkl a podíval se tázavě na onoho studenta. "Možná byste mi mohl sdělit, proč shledáváte tváře vašich spolužáku zajímavější než lektvar, na kterém máte pracovat?"
Sirius se na něj zakřenil. Snape přímo cítil, jak se mu tím vaří krev. "Já jsem James, pane."
Snape ztuhl. Má se podívat na pergamen, ověřit si studentovu totožnost a udělat ze sebe blbce, pakliže by se mýlil, a nebo přijmout tvrzení toho skrčka a udělat ze sebe blbce, pakliže by měl pravdu?
Uvědomil si, že většina velkých vůdců žila podle jednoduchého pravidla: nezáleží na tom jestli máte pravdu nebo ne, dokud jste si JISTÍ. Zlomyslně se zašklebil. "Strhávám Nebelvíru pět bodů, pane Siriusi Pottere, za předstírání, že jste někdo jiný."
Pitomý úsměv zmizel ze Siriusova obličeje zrovna tak rychle jako se objevil, a Snape se k potteřímu potěru obrátil zády.
Stůl tří zmijozelských se začal uculovat Siriusovým rozpakům. Načež se k nim otočila Isabella a svůdně se usmála.
Jeden po druhém trojice zmijozelských upřela pohled na čarovně krásnou půlvílu. Jeden z nich, který právě opatrně odsypával drcený baziliščí jazyk do lektvaru, jí stydlivě úsměv oplatil.
Isabella si mučivě pomalu přejela jazykem po horním rtu, pak přivřela oči a něžně našpulila ústa, jako by je na dálku líbala.
šokovaní studenti byli odmrštěni dozadu, když přebytek baziliščího jazyka, vsypaný do lektvaru, zareagoval s chlazenou upíří krví, tamtéž. Později, v nebelvírské místnosti, to Brianna popsala jako ´poněkud silnější exotermickou reakci´.

***
Harry se culil. "Takže tři studenti z vaší koleje byli hospitalizovaní, protože je vyrušila ze soustředění hezká dívka?"
Zatímco Snape fialověl, Brumbál se usmál a zlehka vyhuboval svému profesoru Obrany. "Harry, prosím. Řekl bych že si vzpomínám, jak jsi jednou podobně zareagoval na slečnu Weasleyovou. Ve tvém šestém ročníku, nemýlím se?"
Harry měl alespoň tolik slušnost, že se začervenal. "No, ano..."
Dokonce i tak silně rozčilený, jaký momentálně byl, si Snape vychutnával jedinečnou možnost vidět zahanbení normálně vyrovnaného profesora. "Raději byste měl ty svoje postrachy nějak přivést pod kontrolu, Pottere!"
McGonagallová, Brumbál i Harry unisono zvedli obočí. "Omlouvám se," řekl Harry. "Myslím, že jsem vás přeslechl. Říkal jste že nejste schopný, a že já bych měl, usměrnit některé z vašich studentů?"
Snape zaváhal a zamyslel se nad svým požadavkem. "No, ne. Ale Merline pomáhej mi, jestli zraní dalšího studenta, nechám je vyloučit!"
Harry rychle zvážněl. "Pokud někoho zranili, vykopu je ze školy sám. Co se stalo?"
Snape, bručíc si cosi pro sebe, pokračoval.
***
Snape zuřil. Uložil půlvíle školní trest za takové rušení hodiny. Po celé místnosti se ozývalo hihňání zmijozelských.
James se ohlédl na trojici zmijozelských, kteří se otevřeně smáli. Povzdechl si, zároveň vyčerpaně a povýšeně, podíval se na lektvar těch tří a obrátil oči v sloup.
"O prosím. Myslel bych, že zmijozelští budou dostatečně ambiciózní, aby se alespoň pokusili o silnější variantu lektvaru. Já tedy jsem," řekl si pro sebe-nahlas.
Krajní student se zavrčením odpověděl: "Jasně, jako kdybys to sved."
James se s úšklebkem otočil, a ukázal na své společníky, Briannu a Arthura. "Už jsme to udělali."
Úsměvy tří zmijozelských zmizely jako na povel. Ti krajní se nejistě otočili na prostředního, který odfrkl. "Fajn. Uděláme to. Jen potřebujeme změnit pořadí a množství některých přísad a přidat výluh z podbělu jako katalyzátor."
James se na něj ošklivě zakřenil. "Nezapomeňte to míchat proti směru hodinových ručiček, namísto po směru."
Prostřední zmijozelec vypadal nejistě. "To není potřeba."
James se otočil zpátky k Bri a Artovi a šťouchl je do žeber. "Samosebou že ano, že jo, lidi?" řekl více než podezřelým tónem. "Rozhodně musíte míchat lektvar proti směru hodinových ručiček, že jo?"
Arthur se na něj zvědavě díval-asi vteřinu. Pak se mu po tváři rozlil široký úsměv. "Přesně, Jamesi. Silnější verzi musíte míchat proti směu."
Brianna si je změřila s očividným znechucením a neřekla nic.
Prostřední zmijozelec se na ně jízlivě ušklíbl. "Jo, spráááávně," řekl, a začal míchat lektvar po směru hodinových ručiček.
Snape si toho všiml a zrovna otvíral ústa, aby zasáhl, když lektvar změnil barvu a vybuchl, převrátil kotlík a pokryl celou lavici, to vše ve zlomku sekundy. Nyní žíravá tekutina začla bublat a syčet. A pokrývat nechráněnou kůži tří zmijozelských vředy a popáleninami.
***
"Takže si to vyjasněme," řekl Harry. Ostatní se dívali na Snapea s jasným nesouhlasem v očích. "Stěžujete si, že můj syn dal spolužákovi správné instrukce, jak uvařit lektvar, a když je ten neposlechl, je to nějakým záhadným způsobem chyba mého syna."
Snape málem přimáčkl svůj obří orlí nos přímo na Harryho. "Váš syn použil tón, který jasně naznačoval, že se snaží něco vyvést!"
Harry se sladce usmál, jen aby profesora lektvarů jetě víc rozzuřil. "Zdá se, že se mi vybavuje podobný incident, kdy Draco Malfoy řekl Nevillovi Longbottomovi tónem, který ´jasně naznačoval, že se chystá něco vyvést, aby nepřidával do lektvaru stáří nakrájené dubové lístky."
McGonagallová se přestala usmívat, její pohled teď cupoval Snapeova záda na kousky.
Když Snape neodpovídal, Harry pokračoval. "Když pak Neville ignoroval Malfoyovy instrukce a jeho kotlík se roztavil, také si vzpomínám, že jste křičel na Nevilla. Něco o tom, že se vás nezeptal na správný postup."
Ozvalo se několik pobavených odfrknutí, ale když se Snape otočil, aby čelil oněn provinilcům, nikdo se ani neusmíval.
S frustrovaným zavrčením se Snape otočil zpátky k Harrymu.
"O to nejde, Pottere!"
"Tak o co jde, Severusi?"
Snape byl vzteky neschopen slova. Jednoduše nadzvedl okraj svého hábitu, čímž všem přítomným předvedl svá bosá, lehce kouřící chodidla. Na špičkách měl přilepené kousky ožehlé kůže-sotvakdo by poznal, že kdysi bývaly botami.
***
Snape si v duchu poznamenal, že dokud se neuklidní, nesmí se zaplést do slovního souboje s Arthurem Weasleym. Arthurův rychlý jazyk a mysl ho rozzuřovaly ještě víc, a jen ze sebe dělal hloupého tyrana.
Třetí Potter něco šeptal svým sousedům, další dvojici Weasleyů. Snape zalétl pohledem k mapce učebny. Alespoň že jsou jich, takhle rozsazených, jen čtyři lavice, pomyslel si.
Snape pokračoval ve své obchůzce okolo třídy. Hodina se chýlila ke konci. Třetí Potter, Remus, ho opatrně sledoval, a ukládal si do paměti jeho trasu místností.
Když Snape procházel okolo Remuse, nejtišší Potter se začal třást, a rozlil trochu upíří krve Snapeovi přímo na boty.
"Omlouvám se, profesore Snape, je mi to tak líto," blábolil, čímž si vysloužil zmatené pohledy od svých bratranců a sestřenic a pohrdavé od zmijozelských.
Přitom jak byl Snape vzteklý, přišel Nebelvír o dvacet bodů. Jakmile zazvonilo, otočil se a odkráčel od náhle velice klidného a vyrovnaného Remuse.

S uličnickým úšklebkem nasypal Remus mezi dvě lavice plnou hrst rozemletého baziliščího jazyka. Všichni studenti už měli zbaleno a byli na odchodu, když Snape dokončil svou obvyklou trasu okolo učebny a stoupnul do prášku.
***
Železné sebeovládání profesorky Přeměňování konečně nevydrželo, a McGonagallová vybuchla smíchy přímo na Snapea, jehož hubené bílé nohy byli stále ještě vystavené na odiv.
Jeden každý učitel, s vyjímkou stále ještě vztekajícího se profesora lektvarů, vyl smíchy. Harry si musel sednou a z očí mu tryskaly slzy.
"Jen se nesměj, Pottere! I vy ostatní. Taky je ještě budete muset učit!"
Snape vystřelil pryč. Harryho hlas byl přes všeobecné veselí sotva slyšet.
"Oni vám nechali vybuchnout dřeváky!" vykřikl, ještě stále se držíc za boky.

kapitola 4. - Nebelvír vs. Zmijozel
překlad Sírwen

Řezavě chladný zimní vzduch byl naprosto klidný, jemné sněhové vločky padaly pomalu, půvabně a téměř svisle. Dřívější chumelenice se zklidnila a teď, v časném prosincovém ránu, už se k zemi snášel jen lehký poprašek.

Obrovský, majestátní hrad tiše stál na malé vyvýšenině. Básnící celého kouzelnického světa se stále pokoušeli popsat nádheru jeho odrazu v rozlehlém jezeře, a nikomu se to nepodařilo.
štíhlé, vysoké věže, vznešený jas klenutých stropů, hrdá bojiště, to všechno dohromady vytvářelo dojem cti, krásy a nesmrtelného klidu.
Alespoň pro toho, kdo neznal nejnovější historii hradu.
Jizvy posledního boje byly všechno, jen ne zakryty.
Bystrozraký pozorovatel by mohl z výšky rozeznat v Zapovězeném lese světlejší skvrny mladých stromů, které odpovídaly místům zničeným ohněm. Ohromné ohnivé koule mrštěné Smrtijedy měly zastavit útok armády kentaurů.
Ten samý pozorovatel by mohl postřehnout hluboké jámy a pukliny na vyšších bojištích, důkazy kleteb mrštěných na obránce ve střílnách.
Kdyby nebylo pohřbeno pod třemi stopami sněhu, snadno by pozorovatel našel místo, kde se odehrál TEN souboj, přesně to místo, kde temný pán padl a otrávil zemi. Dokonce i teď, o desetiletí později, na tom prokletém místě nerostl ani plevel.
Ano, pod tlustou pokrývkou sněhu vypadal Bradavický hrad vyrovnaně a poklidně.
Bystrozraký pozorovatel proletěl mrazivým vzduchem na téměř dvacet let starém Kulovém blesku, tmavé, nezkrotné vlasy ho šlehaly do obličeje. S úšklebkem si pomyslel, že ten klid nevydrží dlouho. Ne s dlouhou řadou rudovlasých studentů vycházejících z hradu a mířícím k famfrpálovému hřišti.
***
Jako nejstarší z Příšerného tuctu měl Chris Weasley nad ostatními určitou míru autority. Ale ne že by na ní nějak záleželo, když se kdokoliv z Tuctu rozhodl, že situace vyžaduje okamžitou neplechu.
S širokým úsměvem na zmrzlých tvářích se otočil ke svému dvojčeti Zachovi. Byli stejně tak špatně rozeznatelní jako jejich strýčkové Fred a George, a zrovna tak prakticky nerozluční.
Aniž by něco řekl, Chris tázavě zdvihl obočí. Zachary kývnul, naklonil hlavu ke straně jako by poslouchal, pak se usmál a pokrčil rameny. Chrisův úsměv se ještě rozšířil.
Brianna potřásla hlavou nad blbnutím dvojice. Jako jedináček vyrůstající uprostřed dvojčat a trojčat, jim trochu záviděla schopnost předávat si ohromná množství informací pouhým úsměvem, zakašláním nebo pohybem ruky.
Rozumově věděla, že je to jen záležitostí genetiky, každodenních a pevně ustanovených narážek a dlouhého pobytu pohromadě. Stejně bylo ale otravné, sledovat vedle sebe tichou konverzaci a nemoci se zapojit.
"Rozčilující, že jo?"
Brianna se otočila k Billovi, nejstaršímu synovi strýčka Charlieho. "Dost. Občas mi připadá, že to dělají schválně, jen aby ukázali ostatním, že můžou."
"A rozhodně nepomáhá, že jen tři z nás nejsou z vícečetného porodu."
Brianna kývla a přes rameno pohlédla na Heidi, třetí z výše zmíněných. "Vy alespoň máte nějaké sourozence. Máma teď nechce žádné další děti, protože musí myslet na svoji kariéru."
"A že je to nějaká kariéra. Smál jsem se, div mi břicho neprasklo, když jsem se dočetl, jak dohnala Malfoyovi právníky k slzám, když se pokoušeli soudně vrátit Damienovi prefekturu."
"To jo. Brumbál byl celý pryč, když se u slyšení objevila jako blesk z čistého nebe a na místě obhájila rozhodnutí McGonagallové. Zamítnout stížnost jí trvalo skoro deset minut. Strejda Harry mi jednou říkal, že se za poslední léta bylo pár pokusů dotáhnout KKK* k soudu, ale máma všechny okamžitě zlikvidovala. Táta říká, že každý právník dostatečně pitomý na to, aby šel proti ní, bude potřebovat suché kalhoty na převlečení ještě než mamka dokončí úvodní řeč.
"A co na to teta Hermiona?"
"Nic, jenom se začervenala. Možná je sprostý takhle na to myslet, ale pokaždý, když vyhraje případ, vypaří se s tátou aby ´oslavovali´o samotě."
Bill udělal obličej. "To máš pravdu, to je sprostý."

Někdo poklepal Bri na rameno. Lehce nadskočila a otočila se čelem ke dvěma jezírkům smaragdové zeleně. "Přestaň rozebírat sexuální život svých rodičů a pojď nám pomoct, Bri. Potřebujeme odemknout přístěnek s košťaty, ale-"
"-Aby vypadal, že se ho nikdo nedotkl. Já vím." povzdychla si Brianna. "Podívej, Siriusi, já-"
"Jimmy," řekl mladý Potter s úsklebkem.
Brianna se zastavila a pevně se mu zadívala do očí. "Jak jsem říkala, Siriusi, vím, co děláme. Pomáhala jsem to vymyslet, pamatuješ?"
"Ne, vážně, já jsem Jimmy."
Brianna si povzdychla. "Nefungovalo to na Snapea, rozhodně to nebude fungovat na mě."
Sirius se zatvářil, jako by byl smrtelně raněn. "Nefungovalo to na žádného profesora. Všichni nás dokážou perfektně odlišit. A já nevím jak."
"Očividně u vás dostal všechen rozum Remmnie a na tebe už nezbylo."
Sirius se otočil ke Chrisovi a Zachovi. "Co tím myslíš?"
Chris se usmál. "Nevšiml jsi si, jak se učitelé vždycky podívají do svitku, než nás vyvolají?"
"Ale my jsme prváci," namítl Sirius. "Učitelé se vždycky musejí dívat do svitku, než si všechny zapamatují."
"Jenomže my jsme taky mezi prváky proslulí. Vědí kdo jsme, ale vsadím svů dědický podíl v KKK, že strýček Harry nějak začaroval svitky, aby ukazovaly, kdo z nás je kdo."
Sirius vypadal raněně. "Zatraceně, tati," zamumlal si pro sebe. "Proč?"
"Proč co?" zeptala se Isabella, která se náhle vynořila u skupinky.
"Pardon že ruším vaši fascinující konverzaci," vložil se mezi ně Arthur ne tak docela omluvným tónem, "na dnešní akci máme ale jen omezené množství času. Už dávno si uvědomuju, že Sirius zvládá soustředit pozornost asi jako retardovaný tlustočerv, ale zbytek vás má jistě intelektuální kapacitu dostatečnou k pochopení, že být chyceni poblíž famfrpálového hřiště v noci před důležitým zápasem by mohlo mít vážné následky pro naši budoucí svobodu."
"Jinými slovy, pohněte zadkem."
S vyjímkou Siriuse, který brblal, že byl srovnán s tlustočervem, se skupina urychleně přesunula, kam měla.
Chris, Remus a Brianna vytáhli hůlky a namířili je na různé části dveří. Několik nervózních minut "mozky" skupiny jemné pozměňovaly a pronikaly ochrannými kouzly na dveřích přístěnku s koš»aty. Obvykle měli heslo ke vstupu jen profesoři a prefekti, ale Brianna si všimla díry v zamykacím kouzlu, a trojice teď pomalu odstraňovala všechny zábrany.
"V pořádku, teď byste měli být schopni ty dveře otevřít," zašeptal Chris, kterému se z čela řinul pot a zamrzal na nose.
James kývl a natáhl se mezi třemi hůlkami ke dveřím. Bez jediného zaskřípání pantů se otevřely dovnitř.
Chris, Remus a Brianna společně vydechli.
***
"Tak, všichni víte, jaká zaklínadla máte použít, takže bych ráda, abyste se seřadili do kruhu, aby až každý skončí se svým kouzlem, rovnou mohl podat koště dalšímu," řekla Heidi, tón jako by půjčený přímo od svého otce.
Sirius, ještě stále nabručený, že se ho předtím nikdo nezastal, se ozval: "Kdo ti svěřil velení?"
Arthut ho jemně nakopl do holeně. "Siriusi, jakkoliv obdivuji tvoji ďábelskou mysl, neuvěřitelnou představivost a neoddiskutovatelnou loajalitu, nedokázal bys řídit jediného člověka, i kdyby na tom závisel tvůj život. Na druhou stranu Heidi je docela schopná nejen zajistit, že budou ráno košťata patřičně očarovaná, dveře patřičně zamčené, otisky ve sněhu patřičně zametené, ale i, kdyby to bylo nutně, bradavický hrad kompletně rozebraný a znovu sestavený o tři stopy doleva.
Heidi se začervenala nad nečekanou chválou. "Díky, Arthure."
Arthur kývl. "To nic." Otočil se zpátky k Siriusovi. "Teď, vem si koště, najdi si kus místa k sezení a dělej co máš."
Sirius odfrkl, jen škubnutí rtů prozrazovalo, že teď nemluví vážně. "Nebo?"
Arthut pokrčil rameny. "Nebo se ti budu vysmívat ještě jednou," odpověděl s bláznivým francouzským přízvukem**.
Dvojce vyprskla potlačovaným smíchem, jen aby byli umlčeni ostatními. Sirius a Arthur se usadili vedle sebe a začli pracovat.
Po chvíli se Sirius naklonil a zašeptal Arthurovi do ucha. "Teď jsi mi připomněl, a já si nemůžu vzpomenout, je to otec nebo matka, kdo smrdí po bezinkách?**"
***
Třeskutě mrazivá prosincová noc se proměnila ve svěží zimní ráno. Praporky zobrazující nebelvírského lva a zmijozelského hada se třepotaly ve větru. Přes tisíc studentů, profesorů a obyvatel Prasinek čelilo ledovým teplotám, aby shlédlo nejočekávanější zápas roku.
Margaret Potterová seděla v matčině náručí a beze slova mávala rukama jako pták, zatímco rudozlatá nebelvírská vlajka v její ruce řvala při každém pohybu. Tříletá holčička vypadala mnohem zaujatější nejnovějším dárkem od strýčka Freda než samotnou nastávající hrou.
Ginny se usmála a políbila dcerku na vršek hlavy. Nalevo od ní prohlížela Lily rostoucí dav, zoufale hledajíc jakoukoliv známku přítomnosti kteréhokoliv ze svých tří bratrů. Dvojice havraspárských studentek si sedla na dvě z mnoha volných míst před nimi.
Lily se ozvala: "Promiňte, ale tahle místa jsou už zabraná pro moje bratry a bratrance a sestřenice."
Dvojice se k ní bezvyrazně otočila, pak se obě čarodějky v záblesku pochopení usmály. "Ty musíš být Lily," řekla jedna z nich, "chudáčku malá." Obě se zvedly a odešly najít si jiná sedadla.
Lily se pro sebe ušklíbla. Její bratři se jí pokoušeli týrat co si pamatovala, ale, jak rád říkával její otec, zdědila po matce temparament a po babičce hlasový rozsah. Neměli šanci.
"Nemůžu je najít, mami. Kde jsou?" zeptala se nervózně.
Ginny se zasmála a vzala ji za ruku. "Pravděpodobně se snaží vymluvit ze školního trestu, aby mohli vůdec přijít a

podívat se na zápas."
Lily obrátila oči v sloup, ale nehádala se. Podle toho, co jí poslední dva měsíce vyprávěl táta, se její bratři dostali do víc průšvihů než kolik kdy zvládli strýčkové Fred a George.
"Vždycky jsem věděl, že máš dar Vidění."
Ginny a Lily se otočily k nově příchozímu. Lily s výkřikem vyskočila a vrhla se svému otci do náruče. "Tatí!" vypískla.
Harry zavřel oči a vychutnával si pocit držet svou rozjásanou dceru v náručí. "Jestli budeš pištět ještě o kousek hlasitěji, prasknou mi bubínky," poškádlil jí.
Lily se zahihňala a stiskla ho pevněji. "Stýskalo se mi po tobě, tati."
Harry se odtáhl, aby se jí mohl podívat do oříškových očí. "Včera večer jsem tě ukládal do postele," namítl.
Lily se na něj uličnicky usmála. "Já vím, ale může se mi přece stýskat po tatínkovi, no ne?"
Harry se usmál a políbil ji na čelo. "Mám tě rád, princezničko."
Lily za to věnovala svému otci široký úsměv a obratně ho za ruku dotáhla k sedačce mezi svým a Ginnyiným místem.
Ginny se k němu naklonila a políbila ho. "Už když se narodila, říkala jsem ti, že si tě omotá okolo prstu."
Harry se usmál a sklonil hlavu, aby mohl Ginny políbit na krk. "Já vím," zašeptal jí do ucha, "ale vůbec mi to nevadí."
Ginny se zachichotala, když jí jeho horký dech zalechtal na kůži. "Co jsi to povídal o mých věštících schopnostech?"
Harry se ušklíbl. "Dvanáct studentů prvního ročníku zrovna teď horlivě drhne každičký záchod v hradu. Jestliže to zvládnou k Filchově spokojenosti, budou se smět přijít podívat na hru."
Ginny se rozšířily oči, ale Lily to pobavilo. "Co provedli tentokrát?" zeptaly se obě najednou.
Harry se nahlas zasmál. "Chytil jsem je ve tři ráno vracet se do Nebelvírské věže."
Ginniny oči se zase nebezpečně zúžily. "Co ve jméně Merlinově dělali venku v tu hodinu?"
Harry nezůčastněně pokrčil rameny. "Neptal jsem se."
"Harry?" protáhla Ginny nízkým hlasem.
Harry se otočil a věnoval jí ´ten´ úsměv - ten, o kterém věděl, že po něm slábne v kolenou. "Postarám se o to, lásko. Nedělej si starosti, všichni se podle všeho na dnešní zápas zvlášť těšili. Budou tu."
Ginny si povzdychla, opřela si hlavu o jeho rameno a spokojeně zavřela oči, když jí dal ruku kolem jejího ramene. Jediná věc, která jí dělila od úplné pohody, byl hlasitý řev vlaječky její nejmladší dcery.
"Copak to tam máš, Maggie?" zeptal se Harry.
Margareta mrkla a upřela pohled na svého otce. Podala mu vlajku a řekla: "Dárek."
Harryho obočí vystřelilo vzhůru. "Kdo ti ten dárek dal, Maggie? Kdo se odvážil riskovat pomstu tvé matky?"
Margaret se kousla do rtu. "Strejda Gred a strejda Forge."
Harry se usmál a Ginny obrátila oči v sloup. "Chápu. Dala bys tátovi pusu?"
S velkým úsměvem Margareta přikývla a políbila Harryho na tvář. "Díky, Maggie, to jsem opravdu potřeboval."
Margareta si pro sebe kývla, šťastná, že mohla tatínkovi pomoct. Otočila se zpátky k hřišti a znovu začala mávat vlajkou, čímžto z ní vyluzovat další řev.
"Víš, Maggie, že když z ní budeš mávat dokola, vydává jiné zvuky?" sdělil jí Harry.
S malým zamračením, naznačujícím otcovo naprosté nepochopení faktu, že jest třeba dělat takový hluk, jak jen to jde, začla Margareta mávat vlajkou dokola. Vlajka začala okamžitě skandovat.
"Neeeeeeeeeebbbbbeeeeeeeeeellllllvíííííííírrrrrrrrrr"
Se vzrušeným vypísknutím začla Margareta przkoumávat novou stránku svého dárku. Ginny si povzdychla a vzhlédla k manželovi. "Proč jsi jí to říkal?"
Harry se usmál a vytáhl několik drobných předmětů, připomínajících kousky molitanu. "Dej si do každého ucha jeden," řekl.
Se zamračeným výrazem Ginny čekala, dokud si Harry sám nestrčil dvě do uší, než použila vlastní. Harry pak podal poslední pár Lily.
V tu chvíli se Margaretina vlajka ztišila natolik, že jí sotva slyšeli. Harry se usmál na svou ženu. "Testovací špunty," vysvětloval. "Fred a George vyvíjejí několik hlasitějších výrobků, které potřebují otestovat. Hermionina kancelář je u nich na ústředí, a se vším tím rámusem z laborek scházelo jen takhle málo, aby je oba zaklela na druhý konec světa, než vymysleli tohle. Každá rámusící Kejkle je zcela odfiltrovaná. Normálně slyšíš, ale všechny ty rány, ječení a vytí jimi neprojdou."
Ginnyna úleva byla zcela očividná. "Už jsem ti někdy řekla, že tě miluju?"
Harry se usmál. "V posledních několika hodinách ne."
"Miluju tě. No, a kolik těhle existuje?"
"Moc ne, jen asi šest párů. A nejsou na prodej. Dvojčata by byla tak nešťastná, kdyby se rozšířily. Všechna jejich námaha by přišla vniveč."
S vypočítavým úsměvem položila Ginny Harrymu ruku na tvář a něžně ho k sobě otočila. "Myslím, že i jediný pár by za to stál." Políbila ho.
Harry jí polibek vrátil. "Řekl bych, že za výdělek z jejich prodeje by sis mohla koupit několik profesionálních famfrpálových týmů. Zvlášť kdybys je prodala některému z místních učitelů."
Náhle se po hřišti i tribunách rozlehl silný hlas. "Čarodějky a čarodějové, dámy a pánové, vítejte všichni na nejnovějším zápase největších rivalů, jaké kdy famfrpál viděl."
Se začátkem komentáře přehlušil řev davu všechny probíhající rozhovory. Harry se sám pro sebe usmál a ovinul volnou ruku Lily kolem ramen.
"Ve srovnání s dnes hrajícími týmy spolu Vosy a Kanonýři vycházejí jako nejlepší přátelé. Srovnejte jejich historii s Anglií a Skotskem, a válka dvou zemí už vám nepřijde tak hrozná. Dokonce ani když sportovní týmy Austrálie a

Nového Zélandu hrají proti sobě, nesnaží se aktivně zabít se navzájem. Nikdo z nich nesahá ani po kotníky napětí mezi nebelvírským a zmijozelským famfrpálovým týmem. Tady sojí šlechetnost proti vychytralosti, odvaha proti ambici, dobro proti z-"
Bouření davu skoro překrylo fakt, že komentář byl náhle utnut zástupkyní ředitele. Harry rozpoznal přísnou profesorku, jak se snaží sebrat očarovaný megafon současnému komentátorovi, havraspárskému studentu jménem Miles Sommerville. Ty části davu, které mávaly zelenými vlajkami, hučely, zbytek hlasitě povzbuzoval. Harry se otočil doleva ke své dceři, která vřískala a hrozila zmijozelským pěstí.
"Roste nám tu další famfrpálový chuligán," zašeptal své ženě do ucha. Ginny se ušklíbla a kývla, aniž by sundala hlavu z jeho ramene.
Sommerville si nakonec megafon udržel. "Každopádně, přivítejte prosím členy nebelvírského týmu, vedené svým kapitánem a chytačem. Wood, MacDonaldová, Turpin, White, Jordanová, MacKinley aaaaaaaaaa Richardsová!"
Nad hřištěm se mihlo sedm šarlatovo-zlatých čmouh, které v dokonalé formaci předvedly několik úžasných leteckých manévrů. Pak se stáhly na okraj hřiště a obletěly ho dokola, letíc tak nízko nad diváky, že vzdušné víry několika shodily čepice.
"Teď prosím vřele uvítejte, a když říkám vřele, tak pokud možno vroucím ole-" Z budky komentátora se ozývaly zvuky zápasu, ze zmijozelských stání pak vzteklý řev. "-uvítejte zmijozelské hajzlí-" Další zápas, další řev. "Chci říct tým, zmijozelský tým! Vedený svým kapitánem a střelcem. Flint, O´Mallyová, Smithsonová, d´Aldral, Travis, Travis aaaaaaaaaa Warrick!"
Sedm zmijozelských hráčů vystřelilo nad hřiště, ovšem bez týmové disciplíny nebelvírských. Dokonce i s testovacími špunty v uších, které vyrušily všechny Kejkle v davu, Harry z toho řevu málem ohluchl. S bolestným úšklebkem se Harry otočil a křikl své ženě do ucha: "Všímáš si, že skoro všichni co nejsou v zeleném, dělají dost sprostá gesta?"
Ginny se pousmála a kývla.
Hráči konečně přistáli a setkali se ve středu hřiště. Madam Hoochová k nim dorazila a začla je kárat. Harry se zasmál při vzpomínce na to, kolikrát jí sám naslouchal ještě jako hráč.
Ve chvíli, kdy zrovna madam Hoochová zabodla prst pod nos zmijozelského kapitána, objevilo se na schodech stadiónu dvanáct neupravených, špinavých a vyčerpaných prvňáčků. Harry strčil do Lily a ukázal na její tři bratry.
Lily s výkřikem seskočila ze sedačky, proběhla prázdnou řadou před svými rodiči a vrhla se bratrům do náruče. James a Sirius, celí poděšení jejím zjevením, se jen nechali obejmout, ale Remus jí objetí s láskou vrátil.
Lily popadla Arthura a Remuse za ruce a odvedla je k prázdným sedačkám, které jim zabrala.
Její vděční bratranci to ocenili výkřiky typu "Bezva!" a "Super místa!". Lily se chvíli vyhřívala v jejich chvále, načež přelezla zpátky do své řady a zase se usadila vedle svého otce.
Ginny zvedla Margaretu a podala jí jejímu otci. Pak se naklonila dopředu a chňapla Jamese a Siriuse za uši. "Co přesně jste dělali venku ve tři ráno?"
James a Sirius nasadili naprosto identické bolestné výrazy. "Hej! Za to už jsme byli potrestaní!" namítl James.
"Možná vaším otcem, mnou ještě ne!" zavrčela. "A teď ven s tím! Co jste dělali venku z postele?"
Harry se naklonil dopředu a jemně, ale pevně odtáhl Ginniny mstivé prsty z uší svých synů. "Gin, lásko, jak říká, už jsem je za to potrestal."
"Ani jsi se nepokusil zjistit, co tam dělali!" zasyčela.
Harry se jen usmál a podal jí Margaretu zpátky. "Myslím, že to brzy zjistí všichni. Po pravdě jsem si tím jistý."
Ginnin vztek pomalu vyprchal. Zůžila oči. "Ty už to víš," zašeptala.
Harry kývl. "Vlastně," pokračoval nahlas, "jsem si jistý že přesně zjistíme, co dělali, jakmile se začne hrát."
Jen někdo zvlášť sledující dotyčné by si všiml náhle ztuhlých zad dvanácti studentů v řadě před Harrym. Náhlé zasyknutí jednoho každého člena Příšerného tuctu se ztratilo v řevu davu, když madam Hoochová hvízdla na znamení zahájení zápasu. Nápadnější bylo množství kradmých pohledů, které si vyměnili.
***
"White má Camrál a nebelvířští střelci zaujali perfektní trojúhelníkovou formaci. Travis posílá potlouka v pokusu jí rozbít, ale- NE! Co je tohle? Zmijozelský chytač Warrick se pokusil zavěsit na koště střelce Turpina, ale nyní se zdá, že má potíže s kontrolou vlastního koštěte. O´Mallyová je mimo, White přihrává McDonaldové, ta střílí a skóruje! Nebelvír otvírá skóre!"
Píš»alka madam Hoochové oznamovala faul na Turpina. Zmijozelský chytač očividně svoje koště moc nezvládal, alespoň soudě podle toho, že ho svíral oběma rukama, kotníky se vzadu přidržoval násady a zvedal pozadí ze sedadla. Flint zasignalizoval timeout a zmiozelští přistáli.
Ginny se zamračila. "Co se to děje?"
Harry pokrčil rameny. "No, já bych řekl, že když se Warrick pokoušel o ten faul, polštářové kouzlo na jeho koštěti se dočasně vyplo."
Sirius, Arthur a Charlie sborově vyprskli svou dýňovou šťávu nosem, když ho slyšeli.
Ginny si toho nevšimla. "To je směšné! Jak jsi na to pro všechny svaté přišel?"
Harry se na ni uculil. "To můj neobyčejný talent pro Předpovídání."
Ginny obrátila oči v sloup, ale pak si všimla stále nervóznějších pohledů, které si vyměňovali její synové, neteře a synovci. Pomalu se jí na tváři rozlil široký úsměv. "Víš, možná máš pravdu."
"Možné to je," odpověděl Harry, zatímco hra znovu začala.
***
" Tak dámy a pánové, zatím to byl fascinující zápas. Skóre se vyšplhalo na sto sedmdesát ku deseti pro Nebelvír. Jsme zvyklí na hry, kdy se kvůli ubohému sportovnímu chování neustále přerušuje, ale obyčejně je to sudí, kdo ohlašuje

fauly, nikoliv prokletá koš»ata. White se připravuje na další penaltu, míří, střílí, SKÓRUJE! Sto osmdesát ku deseti pro Nebelvír!"
Harry si zahlédl profesora Snapea, jak se zuřivě dohaduje s madam Hoochovou dole na hřišti. Sám k sobě se ušklíbl a vstal. "Radši půjdu dolů, než dostane Severus infarkt."
Ginny kývla. Jakmile odešel, otočila se zpátky ke svým synům. "Dobře, čí nápad byl očarovat koště hráče, který se pokusí do soupeře vrazit, otékacím kouzlem?" zašeptala Jamesovi do ucha.
"Proč se ptáš mě?" zeptal se James nevinně.
Ginny pozdvihla obočí. "Kvůli tomu, jak jsi zareagoval, když tvůj otec poznamenal, že d´Aldral vypadá, jako by seděl na dvou koulích."
James se na ní nervózně podíval. "Zlobíš se?"
Ginny zaškubaly rty. "Ne. Jsem překvapená, ano. Hrdá, ano, trošku. Ale nezlobím se."
Sirius se otočil čelem ke své matce. "Mysleli jsme, že budeš zuřit."
Ginny se usmála. "Jen řekněme, že když tohle moje pitomoučké bratry nenapadlo, dokuď sem chodili, a vy jste na to přišli hned v prvním ročníku, budu mít materiál na popichování na celou dekádu," zašeptala.
Dav vyletěl ze sedadel-Richardsová sevřela prsty okolo Zlatonky.
***
Ani po neslavně proslulém incidentu s "vybuchlými dřeváky" neviděl Harry Snapea tak strašlivě rozzuřeného. Obličej profesora lektvarů byl hluboce nachový a žíly už mu nevystupovaly jen na spáncích, ale po celém čele a krku. S vědomím, že jeho přítomnost bude více než nevítaná, se Harry loudal k němu a se zájmem poslouchal, jak Snape seřvává madam Hoochovou.
"CHCI TU HRU OKAMŽITĚ ZOPAKOVAT!" křičel na ní, obličej méně než pět čísel od jejího. "S KOŠTATY NĚKDO MANIPULOVAL!"
Harry si odkašlal. "Nepamatuji si jediné slovo v pravidlech famfrpálu, které by říkalo, že se musí opakovat hra kvůli jakkoliv zmanipulovaným koštatům."
Snape se otočil na patě. Harryho jen lehce překvapily drobné chomáčky pěny v koutcích Snapeových úst.
"TO SE VÁS NETÝKÁ!"
Harry pokrčil rameny. "Nesouhlasím. Kdykoliv je předmět očarován aby ublížil jinému studentovi, je povinností profesora Obrany věc vyšetřit." Harry zvedl dvě košťata, v každé ruce jedno. "Na těhle dvou dnes seděli chytači."
Tiše dorazili Brumbál a McGonagallová. Snape se zhluboka nadechl. Jeho barva se pomalu vracela do normálu.
"Takže?" prskl.
"Nejprve jsem prozkoumal Warrickovo. Ukázalo se, že na něm bylo větší množství zvlášť spouštěných kouzel. Otékací, pokud by se pokusil vrazit do jiného hráče. Dočasné zablokování letových schopností, pokud se pokusí fyzicky napadnout protihráče. Podobné věcičky."
"Proč se Flintovo koště scvrklo?" domáhal se Snape.
Harry se zašklebil, dobře věděl, že tohle jeho kolegu rozčílí. "Tohle kouzlo se očividně spustilo tím, že se pokusil plivnout MacDonaldové do obličeje."
"A proč Smithsonová zestárla o osmdesát let?"
"Stárnoucí lektvar na rukojeti, aktivovaný tím, že strčila svého spoluhráče na MacKinleyho."
Snape zavrčel. "A že se Travis pokryl olejem, takže nemohl udržet pálku?"
"No, vlastně jsem přesvědčen, že se mu olejem pokryly jen ruce, aby mu upadla hůlka, když se pokoušel zaklít Wooda, aby si ten nevšiml Flintovy střely. Upuštění jeho odražečské pálky byl podle mého jen vedlejší efekt."
"A co z toho vyvozujete?" zeptal se Snape.
"Nejsem si jistý, co po mně chcete? Konec konců na tom byly oba týmy stejně."
Snapeova barva se vrátila do purpurové. "O ČEM TO MLUVÍTE, TO MŮJ TÝM MĚL PROKLETOU VÝSTROJ!"
Harry kývl na madam Hoochovou. "Vlastně ne. Jak jsem říkal, na těhle dvou košťatech seděli dnes chytači. Obě jsou to Kulové blesky mach dvojky. Oba šest let staré. Podle registračních čísel dokonce ze stejné série."
"No a?"
"A oba prokleté."
Madam Hoochová konečně promluvila. "Oba?" ujistila se.
Harry přikývl. "Kdokoliv tohle udělal, udělal to se všemi dnes užitými košťaty. Kdykoliv se hráč pokusil porušit pravidla, aktivovala se zaklínadla a okamžitě hráče potrestala."
Brumbál a McGonagallová se tvářili velice zaujatě. Madam Hoochová vypadala okouzleně; Snape zuřivě.
Madam Hoochová se znovuozvala: "Chceš tím říct, že košťata byla očarována, aby zajistila fair play? Takže bez ohledu kdo to byl, hráč, který se pokusil o faul byl ´potrestán´?"
Harry souhlasil. "Je to docela ohromující. Vrstvy zaklínadel byly použity velice zručně."
Snape je přerušil. "Nezajímá mě, jestli je to práce génia! Kdy se bude znovu hrát?"
Madam Hoochová se napřímila do plné výšky a otočila se k profesoru lektvarů. "Profesore Snape, každý jeden hráč dnes hrál se stejným vybavením a stejnými omezeními. Nevidím jediný důvod prohlásit tuto hru za neplatnou."
Zatímco se Snape snažil vykoktat námitku, pokračovala. "Popravdě, pevně věřím, že se mi podaří přesvědčit ředitele, aby se v těchto podmínkách hrály všechny další zápasy. Zajistí to lepší hru, a donutí ´jisté´ hráče konečně dodržovat pravidla hry."
Snape byl jediný, kdo se nezatvářil vlídně a spokojeně.

*pozn. překl. : Kratochvilné Kouzelnické Kejkle, kdybyste náhodou někdo měl stejně pomalé vedení jako já

**pozn. překl.: kdo z vás viděl Monty Python a svatý grál v češtině a hezky mi řekne, jak to bylo přeložené?